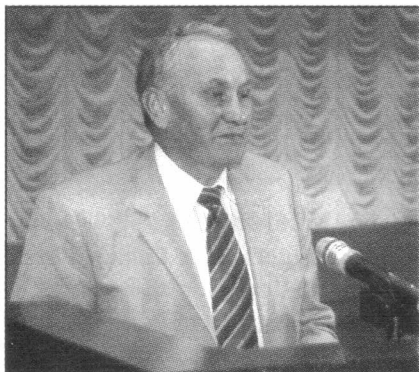

треба відстоювати. Українець може бути бізнесменом, художником, селянином чи банкіром, але найголовніше, він має бути патріотом. Слава Україні!

Ярослав ЯЦКІВ, академік Національної академії наук України, член Президії НАН України:

— Вельмишановний Володимире Павловичу, високоповажна президіє, шановні учасники з'їзду Партії національно-економічного розвитку України! Перш за все, я щиро дякую за таку високу честь бути тут серед вас, коли обговорюються важливі питання для майбутнього України. Мені імпує ваше гасло — «Власними силами розвивати національну економіку України». Я думаю, не знайдеться багато прикладів, щоб хтось чужий прийшов в Україну і нам добродично допоміг тим, що буде сприяти розвитку наукомістких технологій чи справжній аграрній та індустріальній справі. Нам посилають юристів, соціологів, філологів, а назвіть мені приклади, щоб до нас посилали консультантів з високих технологій чи з інших справ, чи щоб Міжнародний валютний фонд дав Україні позики для замкнених технологічних циклів. Я не кажу про «Кока-колу» чи інші переробні промислові підприємства. Те, що є така партія, як ваша, такі лідери, як Володимир Матвієнко, то є запорука того, що ми на правильному шляху.

Надія є, але вона, на жаль, з кожним днем у частини суспільства зникає. Я був на Майдані разом з багатьма академіками, коли було важко. Я виступав на Майдані 24 листопада, коли це не було почесно в Президії

Академії наук. Але я з такою ж принциповістю вважаю, що допомагаю уряду і Президенту, коли їх критикую за їхні дії. Ми оголосили інноваційний розвиток при Президентові Кучмі. Я був на десятках нарад, і досі немає ніякого результату. Сучасний уряд ліквідував останній невеличкий острівець інновації — технопарки, позбавив їх пільг одним розчерком пера. Це неправильні дії. Є порушення — для цього є прокуратура, є інші органи. Ті, які зловживають, а це, на жаль, було, мають бути покарані. Але фактично технопарки в Україні — то перші паростки інноваційно-економічного розвитку, які дали прибутки, навіть якщо порухувати пільги.

Я вважаю, аморально, коли держава укладає з наукою угоду і не виконує зобов'язань. Отже, надія помирає. Я сподіваюсь без надії, що ми вийдемо з цієї глибокої економічної і суспільної кризи, в якій ми опинились. Я недавно поїхав на батьківщину, де поховані мої батьки. Для мене це страшна подія, коли на Західній Україні вже необроблені землі. Такого мої дід і баба ніколи не простили б, бо вони знали ціну цієї землі. І коли бачиш ці розгромлені колгоспи, думаєш, хіба справжній господар може розгромити те, що є доброго?

На жаль, наука теж опинилась у дуже важкому стані. Я підтримую слова голови МОНЕРУ Ірини Крупосій, бо це найбільша проблема — молода наукова зміна. І я розумію, чого молодь тікає. Мої учні працюють по всьому світу — в Англії, в США, Мексиці, Німеччині... Я не можу їм тут забезпечити відповідну наукову інфраструктуру. Я вже не кажу про заробітну плату. Ми звернулися ініціативною групою до всіх тисяч докторів і кандидатів наук, які залишили Україну: «На яких умовах ви можете повернутися?» Ви думаєте, хтось сказав про зарплату? Сказали: «Нам треба мати умови для наукової роботи». За роки незалежності ми не створили жодного об'єкту наукової інфраструктури в Україні. І тут вина багатьох, в тому числі й наша з Володимиром Павловичем, якого я дуже люблю і поважаю. Напевно, Во-

лодимире Павловичу, треба повернутися обличчям до науково-технологічної сфери і до наукомісткої продукції.

Так сталося, що Україна є сировинною державою. 60% нашого експорту — це сировина. Це загибель для України. За інноваційним розвитком, за індексом соціального розвитку, за обсягом ВВП на душу населення, ми на 80 — 100 місці в світі. Так далі ми не витримаємо. Треба щоб і уряд, і банківська система підтримали наукомісткий бізнес, промисловість. Це ризиковано, і тут, напевне, половину ризиків має брати на себе держава, половину банки. Але тільки в цьому наша перспектива, інакше ми рухатись не можемо.

Тут я бачу багато молоді. Якщо ви будете любити Україну, якщо ви будете користуватися сучасними технологіями, ви її не полишите. А те, що ми маємо сьогодні з освітою, мене дуже непокоїть. Ми приєдналися до Болонського процесу, а це означає визнання наших дипломів в усьому світі. У нас колись була нормальна радянська освіта. Вона була заполітизована, але давала ґрунтовні знання. Сьогодні ми маємо двісті університетів, і навіть офіційно більше половини з них не ведуть ніяких наукових досліджень. Немає освіти — немає науки. Це аксіома. Потрібно, щоб наші університети не тільки називалися національними.

Я прийшов сюди і побачив таку цікаву громаду. На жаль, поки що я нечасто бачу висвітлення дій вашої партії у провідних газетах, на телебаченні. Знаєте, в американському суспільстві захоплюються так званими «сексесторі» — «успішними історіями». Чому б і вам не показати всій країні успішні історії вашої партії, яких у вас багато? Це дуже важливо. В українському політичному суспільстві неохоплена науково-технічна сфера. Вона не приєдналася ні до націонал-демократичних сил, ні до комуністичних, ні до інших. Це велика ніша, і я закликаю вас подумати про такі варіанти політичного об'єднання, від яких, безумовно, виграє і ваша партія, й Україна. Я бажаю вашій партії нових і нових здобутків!